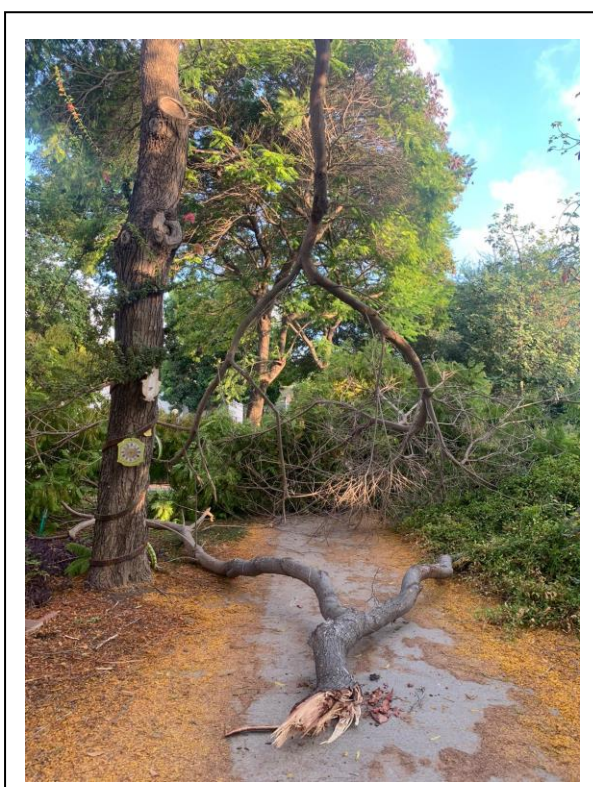

קבית

שבועון קבוצת יבנה

ה' באלול תשפ"א - (13.8.21)

"כִּי הָאָדָם עַץ הַשָּׂדֶה?" (דברים כ"ט)

ענף שנשבר השבוע בין המרפאה לבתי ה"פעוטונים".
צילם: שמוליק טסלר

שבת פר' שופטים

כניסת השבת – 19:05 צאת השבת – 20:05

משנה התורה, ספר דברים, לשאת אותו ולקרוא בו כל ימי חייו. לפי ספר החינוך, המצווה היא על המלך לבדו - הוא עצמו כותב את ספר התורה, לא הבלר המלכותי ולא סופר סת"ם. המלך היה יושב וכותב את דברי התורה, יושב וחושב, כותב ומפנים.

הספר שכותב המלך שונה מהספרים שכותבים מנהיגים בעת המודרנית מכיוון שהוא לא ספר שמתיימר להשפיע על אנשים אחרים, להציג את הכותב כמומחה או להציב מדיניות שהקשר בינה לבין המציאות קלוש. זהו ספר שמטרתו להשפיע על הכותב עצמו. הספר לא נועד להפצה המונית ולעמוד בראש רשימת רבי המכר של כל הזמנים. מטרתו היא, שבמקרים בהם המלך מרגיש שהכוח עולה לו לראש, הוא פותח את הספר ורואה את המילים שהוא כתב בעצמו: "לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצווה ימין ושמאל".

במקום "איך לנצח מגפה" כותב המלך את הספר "איך לנצח את עצמך". שזכה לדבר פחות ולעשות יותר. שבת שלום!

מאיר שלו כתב בטורו האחרון במוסף השבת שעברה על המנהיגים, כותבי הספרים למיניהם. הוא הציג באופן פארודי את הספרים המוצלחים של מנהיגי עבר דוגמת ספר "דברים" מאת משה רבנו ו"אלטנוילנד" מאת בנימין זאב הרצל, לעומת הספרים המודרניים והפחות מוצלחים, דוגמת "מלחמה בטור" מאת בנימין נתניהו ו"איך לנצח מגפה" מאת נפתלי בנט.

נדמה שכל מנהיג כותב ספר לאחרונה, בין אם זה נועד להציגו כאוטוריטה בתחומו, ובין אם זו דרכו להראות שיש לו מדיניות והוא יכול להעמיד אלטרנטיבה. בכל מקרה, המציאות מלמדת שהפער בין כתיבת הספר ליישומו גדול מהאגו של הכותבים עצמם. ממש כשם שתומס ג'פרסון כתב בגנות העבדות, ואלי אבידר כתב נגד החוק הנורווגי, אנו מגלים בכל פעם מחדש שהרבה יותר קל לדבר, לדון ולכתוב על נושא מסוים מאשר להצליח לעשות בו שינוי בעצמך.

בפרשתנו אנו פוגשים לראשונה בציווי האלוקי שעל המנהיג לכתוב ספר. על מלך ישראל מוטלת החובה לכתוב את ספר

"ואני תפילתי לך..."

תפילת מנחה בימות החול בשעה 19:20

שבת פר' שופטים

19:05 - הדלקת נרות

19:20 - מנחה, קבלת שבת.

08:30 - שחרית.

לאחר התפילה - שיעורו של הרב יוסי טובי

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

17:35 - לימוד, הרב אילעאי

20:05 - צאת השבת

מניין לילדים, נערים ולא מחוסנים - במשטח

שבת שלום!!

נושא שיעורו של
הרב יוסי טובי (כרם ביבנה)
"אנוכי הוא מנחמכם"

נושא שיעורו של
הרב אילעאי
"שום תשים עליך מלך" –
מהי צורת השלטון הראויה
על פי התורה?

אספת החברים – ב-21.30.

מלא טוב

* לניצן (תדהר) ועוז הופמן לנישואיכם, להורים עדנה ושיב, לסבתא אסתר ולכל החמולה.

* לציפי ומישאל חיות להולדת הנכדה, בת למיכל ובר חבצלת.

רק בשמחה

חתונת שי עמיר וגיא ליאון תתקיים אי"ה ביום שלישי, ט"ז באלול 24/08.

שבת חתן – בשבת פרשת "כי תבוא", כ' באלול 28/08.

תזכורת: לבעלי שמחות תינתן עדיפות בשימוש בדירות האירוח.

ברוכים הבאים לקבוצת יבנה / טובה פניני

בעוד מספר שבועות, ייכנסו אלינו לקליטה אי"ה
ארבע משפחות, לאחר תהליך בירור והיכרות ממושך.
אנו שמחים ונרגשים להציגם בפניכם :

משפחת מוטי ואלסה איילת

משפחה מאמצת: יוסי וליאת
צנחני

מגורים: דירה צפונית בבניין 15
(בבניין של דגני וכהן).

מוטי בן 32 ואלסה בת 33, ולהם שני
ילדים: ליאן (בת 4) ולביא (בן שנתיים).

מוטי עבד בעבר בקבוצת יבנה כמנהל
המחסן במפעל השימורים ומכאן
היכרותו עם קבוצת יבנה. ההיכרות של
אלסה עם חיי קיבוץ מגיעה מכך
שכשעלתה לארץ, חיה במשך תקופה
קצרה בקיבוץ איילת השחר. אצל כל
אחד, מהיכרותו האישית, נולד החלום
לחיות בקיבוץ, ועכשיו הם החליטו
שהתנאים בשלים לנסות ולהגשים את
חלומם.

מוטי ישתלב בעבודה במפעל השימורים,
ואלסה תמשיך בעבודתה בחוץ, כנציגה
בכירה בשירות הלקוחות של שופרסל
בראשון לציון.

משפחת שירה ופנייה לרוס

עם הקהילה ויצירת קשרים עם חברים רבים, הם קיבלו החלטה להיכנס לתהליך הקליטה ולבחון את החיים השיתופיים מקרוב.

בניה בן 36 ושירה בת 35, ולהם 3 בנים: **לביא** (בן 5), **נריה** (בן 3.5) ו**ורואי** (בן שנה).

בניה מחנך בתיכון בקבוצת יבנה כבר שלוש שנים, ושירה יועצת חינוכית בבי"ס רמב"ם בעיר יבנה, וגם עובדת סוציאלית בעמותת "עמינדב".

משפחה מאמצת: אבשלום וקארן כהן

מגורים: בדירה השנייה מצפון, בבניין 13 (הבניין של חנה יעיר).

בניה ושירה גרים בקיבוץ כתושבים כבר כשלוש שנים, ולאחר היכרות

משפחת שירה ונדרה כהן

שירה למדה חינוך מיוחד והשנה תחזור בע"ה לעסוק במקצועה. נדב עובד ב"אלביט מערכות" כראש צוות, בתחום פיתוח תוכנה ותשתיות.

משפחה מאמצת: רן ועינת לוי

מגורים: בקרוב יעברו לדירה הדרומית בקומה שנייה, בניין 49 (דירת חנה שבט לשעבר).

נדב ושירה גרים בקיבוץ כתושבים כבר כחמש שנים, בהן שירה עבדה כמדריכה בבתי הילדים.

נדב בן 38 ושירה בת 31, ולהם 4 ילדים: **אלאור** (בן 7.5), **נווה** (בן 6), **תהל** (כבת 3) ו**ורוני** (בת שנה).

במהלך השנים ביבנה, שירה הכירה את החיים הקיבוציים, והזוג רכש לו חברים טובים. לאחר התלבטות מסוימת החליטו להיכנס לתהליך קליטה לקיבוץ.

שירה ונדב נמשכים לקיבוץ בזכות רמת החינוך, איכות החיים הגבוהה, הלכידות החברתית והאפשרות "להיות חלק ממשוה גדול יותר".

משפחת תחיה וצוז בן יוסף

עוז ותחיה בני 31 ולהם ילדה, נעם, בת 6. המשפחה התגוררה ברחובות בשנים האחרונות, בשל הקירבה למקום לימודיהם ולעבודתם. לקבוצת יבנה הם מגיעים בעקבות חיפוש אחר קהילה שתתאים לערכיהם הדתיים והחברתיים, ומתוך רצון לקיים אורח חיים פשוט בסביבה בטוחה וירוקה, ולגדל את בתם במקום שתואם את ערכיהם.

תחיה עובדת סוציאלית ומטפלת באמנות במקצועה, אך בשנתיים האחרונות עובדת במעבדה לחקר המוח במכון ויצמן. עוז דוקטורנט במכון בתחום האצות, לאחר שסיים את לימודיו בפקולטה לחקלאות. בשנה הבאה ימשיכו עוז ותחיה במסלולם במכון ויצמן.

משפחה מאמצת: נעמה וארי סולטניק

מגורים: בדירה הצפונית ביותר בבניין 13 (הבניין של חנה יעיר).

ההתאקלמות, מתאמת להם משפחה מאמצת, נפגשת איתן לפגישות שוטפות לאורך תהליך הקליטה ומתעדכנת דרך המנהלים ובעלי התפקידים בקיבוץ, בנוגע להשתלבותן. אך לא די בכך.

כדי להצליח בקליטה צריך "קהילה קולטת". כדי שהבית שלנו יהיה אטרקטיבי למשפחות צעירות, ובתוכם גם משפחות בנינו ובנותינו, צריך מאמץ משותף של הקהילה כולה – הן ברמת הפרט והן מבחינה מערכתית.

ברמת הפרט, כל אחד יכול לעשות משהו כדי לגרום לנקלטים להרגיש יותר בנוח. עבור חברים רבים זה אך טבעי להאיר פנים, לברך לשלום על השבילים, לסייע כשצריך, לפנק

כאמור, ועדת הקליטה והמשפחות נרגשים מאוד לקראת צאתנו לדרך משותפת, ועם זאת ברור לכולנו שזוהי רק ההתחלה. יש עוד כברת דרך ארוכה מרגע הגעת המשפחות ועד לקבלתן לחברות, והשתלבות אמיתית שלהן בתוכינו.

המשפחות הנקלטות שואפות להיות מעורבות בחיי הקהילה ולתרום בעשייה, אך לפני כן הן צריכות להכיר בהדרגה את אורחות החיים שלנו, להשתלב מבחינה תעסוקתית וחברתית, ולהכיר את ה"מקום" ואת ה"שפה" שלנו.

ועדת הקליטה תומכת במשפחה מרגע הגעתה. היא מלווה את המשפחה בשלבי

במאפה או להזמין להתארח לארוחה. מחוות אלה יוצרות תחושה טובה שמובילה לתחושת שייכות, ומכאן הדרך נוחה יותר לקליטה טובה ומשמעותית.

גם ברמה המערכתית, יש צורך בהתכוונות ובחשיבה מעודדת קליטה. אחת הדוגמאות לכך היא תחום התעסוקה. מדיניותה של ועדת הקליטה היא שאחד מבני הזוג ישמור על עבודתו הקודמת ויעבוד כ"עובד חוץ" במהלך הקליטה. זאת על מנת לשמור למשפחה עוגן בחוץ, אם הקליטה לא תעלה יפה. לעומת זאת, טוב שכן הזוג השני ימצא מקום עבודה בקיבוץ, ובכך יקל על

השתלבותה של המשפחה בחברה היבנאית. לעיתים אנו מתקשים בכך, אם בגלל קריירה מוגדרת של שני בני הזוג או בשל קושי למצוא עבודה מתאימה בתוך יבנה, ואז עלינו להגיע עם שני בני הזוג להבנה שתאפשר פתיחה ברגל ימין.

בסופו של דבר אנחנו מאמינים שאם נפתח את הלב ואת הראש ונחשוב ביצירתיות – נזכה בשותפים חדשים, שיצעדו איתנו יחד לעוד שנים ארוכות ויתרמו לנו בהיבטים רבים. **בהצלחה רבה לזוגות הנקלטים ולכל קהילת קבוצת יבנה!**

הערות ל"תוספת ל'לא תסף'" / יעקב וכמו

לטעון שיש תוספת למצווה קיימת (כגון 5 ציציות) או גריעה ממצווה קיימת. וכל זאת בטענה שהתוספות או הגריעות הן דאורייתא.

ואגב, בהמשך פרשת "ראה" מופיע בפרק ט"ו פסוק י"ז: **"וְלִקְחֶתָּ אֶת הַמִּרְצָע וְנִתְּתָהּ בְּאֶזְנוֹ וּבִדְלָת וְהָיָה לְךָ עֶבֶד עוֹלָם וְאִף לְאַמְתֶּךָ תַּעֲשֶׂה כֵּן"**: גם כאן "גרעו" חז"ל? כאשר כידוע, האמה העבריה לא נרצעת. וכאשר כתוב עין תחת עין, חז"ל על דעת עצמם הסבו זאת לממון?

להלן מספר ציטוטים מהגמרא ומהראשונים הנוגעים בסוגיא זו. ואני אבקש להסתפק באמירה קצרה: קבלת התורה של עם ישראל כללה תורה שבכתב ותורה שבעל פה. אין

ב"מבית" לפרשת "ראה", במדור "נקודה למחשבה" ציין זאב ספראי כי העובדה שהתורה חוזרת על ההוראה לא להוסיף ולא לגרוע, היא סיבה טובה לחזור ולעייין בה, וכמובן מזווית אחרת. אלא שבהמשך לא מצאנו עיון במצווה אלא דברים שמהם ניתן להבין שההלכה לא התנהלה בהתאם למצווה זו. השאלה, האם חז"ל אכן "סטו" מההוראה, נידונה במספר מקומות (וראו דוגמאות בהמשך). אבל חשוב לומר שההוראה לא להוסיף ולא לגרוע ממצוות ה' מדברת על הוספה או גריעה במצוות התורה – או ע"י אמירה שיש עוד מצווה או מצוות שנוספו לתורה או שנגרעו ממצוות התורה. וכמו כן

הבנה לתורה שבכתב ללא התורה שבעל פה, וכן ההתנהלות של חכמים וגדולי ישראל בכל הדורות מושתתת על הנחת יסוד זו.

הגמרא במסכת שבת (דף כ"ג.), במסגרת התייחסות לענייני חנוכה והדלקת נרות חנוכה, שואלת: "מאי מְבַרְךָ? מְבַרְךָ: "אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצָנְנוּ לְהַדְלִיק גַּר שֶׁל חֲנוּכָּה". וְהִיכָן צָנְנוּ? רַב אֲנָא אָמַר: {דברים י"ז י"א} **מ"לא תסור"**; **מ"לא תסור"**; רַב נְחֻמֵּי אָמַר: {דברים ל"ב ז'} **"שָׂאֵל אֲבִיךָ וְנִגְדָדְךָ זְקִינִיךָ וַיֹּאמְרוּ לְךָ"**.

ואומר הרמב"ם ב"משנה תורה", הלכות ברכות, פרק י"א הלכה ג':

"וְכֹן כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁהֵן מְדַבְּרֵי סוּפְרִים, בֵּין מִצְוֹת שֶׁהֵן חוֹבָה מְדַבְּרֵיהֶם, כְּגוֹן מְקַרָּא מְגַלָּה וְהַדְּלִיק גַּר שֶׁבֶת וְהַדְּלִיק גַּר חֲנֻכָּה, בֵּין מִצְוֹת שֶׁאֵינָן חוֹבָה, כְּגוֹן עֲרוֹב וַיְטִילֵת יָדַיִם - מְבַרְךָ עַל הַכֹּל קֹדֶם לְעֲשִׂיתָן 'אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצָנְנוּ לְעֲשׂוֹת'. וְהִיכָן צָנְנוּ? **בְּתוֹרָה, שְׁכָתוֹב בָּהּ: "אֲשֶׁר יֹאמְרוּ לְךָ תַעֲשֶׂה"** (דברים י"ז י"א). נִמְצָא עֲנִין הַדְּבָרִים וְהִסְעָן כֶּךָ הוּא: אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו שֶׁצָּנְהָ בָּהֶן לְשִׁמְעַע מְאֵלוֹ שֶׁצָּוִי לְקִרּוֹת אֶת הַמְּגַלָּה אוֹ לְהַדְּלִיק גַּר שֶׁלְחֲנֻכָּה, וְכֵן שָׂאֵר כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁמְדַבְּרֵי סוּפְרִים."

ובמסכת תמורה דף ט"ז. עם ביאור שטיינזלץ כתוב:

"במתניתין תנא [במשנה שנה החכם]: אלף ושבע מאות קלין וחמורין (הלכות שנלמדו

במידת קל וחומר), וגזירות שוות (הלכות שנלמדו במידת גזירה שווה), ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה. אמר ר' אבהו: אף על פי כן החזירן לכל אותן הלכות עתניאל בן קנז, מתוך פלפולו בתורה, שכן נאמר: "ויאמר כלב אשר יכה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה. וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב ויתן לו את עכסה בתו לאשה" (יהושע טו, טז—יז). ונדרש הדבר על חלק התורה ("קרית ספר") שלא היה בידיהם אחר שנשתכח, והשיבו עתניאל בפלפולו ("וילכדה")."

והמשנה הראשונה במסכת אבות מתארת את המסורת (ועם פירוש המאירי):

"משה קבל תורה מסיני... אמר המאירי: אחר שביארנו בפתיחתנו סדר הקבלה היאך היתה, נשוב לבאר פרטי המשניות אחת אחת על דרך שייעדנו, והמשנה הראשונה תייחס לאנשי כנסת הגדולה שלשה מאמרים כלליים הנזכרים, וכבר ביארנו בפתיחה לדעתינו מה היתה הסיבה בהודיע סדר הקבלה בזאת המסכתא יותר משאר המסכתות. ולסיבה שהוזכרה הודיע שמה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ודבר זה פירושו **תורה שבע"פ** שתורה ש[ב]כתב כבר כתב משה בחייו י"ב ס"ת כמנין השבטים ונתן ספר לכל שבט ושבט ועוד ספר אחד שנגזו בארון, **ומ"מ, כשנתנה לו התורה ומצותיה, בפירושו נתנו לו**."

קצרים

ק. הילה

המדליסטים נפגשו עם רה"מ נפתלי בנט ועם שרת החינוך יפעת שאשא ביטון, וביום ראשון היו בבית הנשיא, ונטע דיבר שם. הוא כמובן היה מאוד מרוצה והרגיש שיש שכר לעמלו". אחת, איזו נחת.

במשך השבוע האחרון, **קרוסו** ברחבי המשק שני ענפים גדולים, אחד על גג והשני על שביל (בתמונת השער). "לתופעה יש סיבות שונות", מסביר לנו ישראל זלקינד. "העץ הראשון היה מה שמכונה 'עץ חלוץ'. זה עץ שנחלש ברבות השנים והעצה הפנימית שלו רגישה, ורוח חזקה עלולה לשבור אותו. עצים אחרים נשברים בגלל תוספת המשקל של תרמילי הזרעים לאחר הפריחה. בעבר היו בשדרה עצים שקרוסו בגלל שילוב של שורשים שטחיים ועודף מים (בחורף). לפעמים נוצרת נקודת תורפה נסתרת בעץ בגלל פצע או בגלל חורים של נקר". "אז איך אפשר למנוע את זה?" ישראל: "לא את הכל אפשר למנוע. לפני החורף אני עובר ומסמן כל מקום שיש בו ענפים מעל הגגות, וכל שנתיים קבלן הגובה מנסר את החלקים המועדים לשבירה. בכל זאת, חלק לא מבוטל מהשבירות אנחנו מצליחים למנוע". הלואי.

ללינוי אשראם וארטיוס דולגופיאט אין סבא וסבתא בקבוצת יבנה. אבל למחזיק **מדליית הארז של אולימפיאדת הנוער במדעים בתחום הכימיה יש!** נטע אייגר מטירת צבי הוא נכדם של אסתר ויהודה (צ'ף) יוסף. אסתר, בואי שתפי אותנו, ביקש המדור. אסתר: "אכן, נטע אותר על ידי מוריו כמתאים להשתתף בנבחרת המדעים. הוא בחר בתחום הכימיה, ולמד באוניברסיטה ובמסגרות נוספות. התלמידים במסלול מדורגים בסוף השנה על פי תוצאות של מבחנים לא קלים, בדגש על חשיבה יצירתית. אלו שדורגו גבוה נבחרים ועוברים לתחרות מול הנבחרות מכל העולם. אולימפיאדת הנוער למדעים הייתה אמורה להתקיים בטוקיו, אבל השנה, בתוקף הנסיבות, הבחינה התקיימה בבית מלון בארץ, מול מחשב, כאשר בכל העולם הנבחרות נבחנו באותה שעה. גם ההכרזה על הזוכים היתה מקוונת. כל משפחה ישבה מול המחשב בביתה. מישראל עלו השנה לגמר 14 נערים ונערות ומתוכם ארבעה זכו במדליות (1 זהב, 1 כסף ו-2 ארד). נטע הוא הצעיר שבחבורה, מכיתה י', כל האחרים בכיתה י"א ומעלה.

מכירת נעליים

רשמו לפניכם: מכירת נעליים תתקיים אי"ה, ובכפוף להנחיות, ביום ראשון, ו' בתשרי, 12.9 אחר הצהריים. בואו בשמחה, **עפרה גוטליב**

סיפור מקומי

לפניכם שני סיפורים. סיפור של רותם בית אריה קשור לפסוק בפרשתנו "כי האדם עץ השדה". הסיפור "פוגים", מפרי עטו של אסף כהן, דורג לאחרונה במקום שני בתחרות של המועצה האזורית "מילה במקום" – כתיבת סיפורים קצרים בהתייחסות ליישוב. (חלק ממיזם ארצי ביוזמת הליקון ובניהולם).

ורדים כחולים בגודל של חתול

רותם בית אריה

בכל יום כשאני הולכת לבריכה אחרי הגן, אני נעצרת להתבונן בגינה של מר שמואלי. בגינה של מר שמואלי יש אין סוף צמחים מכל מיני סוגים, לפחות עשרים. צמחים סגולים וצמחים צהובים וצמחים עם עלים קטנים קטנים ורימונים ירוקים וכבר קצת אדומים ועץ אחד עם שזיפים. מי שיחלוף בדרך לבריכה ללא מעצור להתבוננות, יטען כי בגינה של מר שמואלי כל הצמחים הם בערך אותו הדבר. אבל בגן של מר שמואלי כל צמח הוא מיוחד במינו. חלק מהצמחים אני כבר מכירה וחלק עוד לומדים להכיר אותי, חלק עליהם משופפים נוכח ההתבוננות שלי וחלק נראה שמחכים לבואי.

הכי אני אוהבת בגן של מר שמואלי להתבונן בוורדים. יש בגן של מר שמואלי ורדים ורודים ורודים בגודל של חתול. הם כל כך גדולים שלפעמים אני חושבת שאולי הוא המציא אותם. לפעמים, כשאני רואה את מר שמואלי משקה את הוורדים שלו, אני רוצה להגיד לו שְׁלֵמָה דווקא ורוד, הרי ורוד זה צבע של בנות. אולי היה שותל ורדים כחולים ואז היו קוראים לזה כחלים ולא ורדים. אז מה אם אין דבר כזה ורדים כחולים, ממילא הוא ממציא אותם.

וכל יום אני רוצה להגיד לו שוורוד זה צבע של בנות, אבל אני שותקת, ורק מסתכלת על הוורדים והוורדים מסתכלים עלי. חוץ מזה שאמא אומרת שזה שטויות ואין דבר כזה צבע של בנים וצבע של בנות. אבל נראה לי שהיא בכלל לא מבינה בזה. או שאולי היא שכחה, כי מתי כבר היא הייתה בגן בפעם האחרונה, אם בכלל אי פעם היא הייתה, כי הרי אימהות לא הולכות לגן.

לפעמים, כשאני עוברת בדרך לבריכה, ואני מצליחה לתפוס את המבט של מר שמואלי מבעד לשיחים הגבוהים, או לפעמים כשמר שמואלי שם לב שאני מתבוננת בו, אני אומרת לו שלום. פעם הוא לא היה עונה לי, היה נראה כאילו מופתע. אולי הוא לא רגיל שאומרים לו שלום, שזה מפתיע אותי, כי צמחים הם עם של מקדמי שלום, והצמחים שלו במ-ייוחד.

משבוע שעבר, או אולי כבר מלפני שבועיים, מר שמואלי מניד בראשו כשאני אומרת לו שלום. אולי הוא התרגל, או שאולי אני כבר אומרת שלום בקול ולא רק אצלי בראש. יום אחד גם אשאל אותו על הורדים. אולי הוא יענה לי, או אולי לא יבין, כי הרבה פעמים מבוגרים לא מבינים כלום. בטח לא בהמצאות של ורדים כחולים. לפעמים, כשאני נעצרת לנסות לשאול את מר שמואלי על הורדים, אחרי זמן אני שומעת את אמא קוראת לי. שוב שכחתי ללכת ישירות לבריכה, מבלי לעצור בדרך. פעם כשאמא תגדל אני אסביר לה את החשיבות של עצירה בדרך לבריכה לצורך התבוננות בוורדים כחולים ובעלים שמתקשים שלא לזוז נוכח הרוח.

הצמחים של מר שמואלי מסודרים מסודרים, לאו דווקא בשורות. חלק בשורות וחלק בקבוצות וחלק עומדים בצד ותמיד נראים לי קצת עצובים ומרוחקים. על אף שלאור החיבה שלי להיות לבד לפעמים (ולהתבונן בשכן שלי, מר שמואלי, משקה את הגינה שלו), אני יכולה להניח שאולי הם לא עצובים אלא חושבים ומכונסים, וממציאים ורדים כחולים בגודל של חתול. מר שמואלי נראה כאוהב הכי הרבה את הצמחים החושבים-מכונסים-מרוחקים שלו. אולי הוא אוהב חוכמה, והריחוק שלהם נותן להם ארשת של חכמים. הוא מטפל בהם ומלטף אותם ומסדר להם גומות גדולות מסביב, לא כמו הגומות הקטנות של שאר הצמחים. הייתי חושבת שהוא גם מדבר איתם הכי הרבה, אבל מר שמואלי הוא אף פעם לא מדבר. נראה לי שהוא לא יודע איך. הוא רק מניד בראשו לאות שלום, כשהוא לא מופתע מדי.

מסביב לכל צמח של מר שמואלי יש גומה, לפעמים גדולה ולפעמים קטנה. כשמר שמואלי ממלא גומה, היא מיד מתמלאת במים והעגילות שלה קצת נהרסת, כמו שהארמונות שאני בונה בחוף הים קצת נהרסים כשמגיע גל לחוף ונוגע בהם. המרחק בין הגומות של מר שמואלי הוא מדויק מדויק כך שהוא בטוח מדד אותו

עם סרגל. אני קצת מקנאה בגומות שהן כל כך מסודרות ומאורגנות ובמרחק מדויק אחת מהשנייה. אני בטוחה שאף פעם לא כועסים עליהן כי התפזר להן הקלמר, או כי הן הפילו את הבן של השכנים, או על שהן לא שומרות מרחק עם האופניים, או כי הן לא נעלו נעליים. מצד שני, כל יום בדרך לבריכה אני מתבוננת בגומות וחוף מלהבחין בין איזו גומה מולאה היום ואיזו לא, אני לא מצליחה להבחין ביניהן. נראה לי שאמשיך להפיל את הבן של השכנים ולפזר את הקלמר. מר שמואלי הוא לא מדבר והוא מופתע כשילדות אומרות לו שלום והוא בן שאוהב ורוד, ולגומות שלו אף פעם לא מתפזר הקלמר. אבל הוא משקה כל יום את הצמחים שלו. ומקשיב להם ומתבונן בהם ואוהב אותם גם כשהם מפוזרים בעליהם, או מתקשים להבשיל את פירותיהם, או מפילים את הקלמר על הרצפה. אני מחבבת את מר שמואלי. אני הולכת לבריכה. שלום מר שמואלי, שלום עליים. והם מנידים לעברי, כל אחד בדרכו.

פוגים / אסף כהן

רועי לא היה בטוח אם זה חלום או זיכרון, זו הייתה סצנה מופרכת מדי עבור זיכרון, אך מוחשית מכדי להיות חלום. הם ישבו ברחבה ליד בית הכנסת של הקיבוץ, הוא ואיתמר, שניהם עוד ילדים, ושיחקו בפוגים. חיוך ניצחון עלה על פניו כשהצליח להפוך את כל הערימה, בזמן שאחיו הגדול לא הצליח לפגוע בה אפילו פעם אחת. השמחה התחלפה בתיסכול, כשהבין שזו לא חוכמה גדולה לנצח את אחיו. הוא הציע לחלק את הפוגים שוב, חצי לו וחצי לאיתמר, שחייך את החיוך המטופש שלו ונטל את התכולה מכף ידו המושטת של אחיו. הוא ערם את הפוגים אחד על השני, וניסה שוב להפוך אותם - ללא הצלחה. פיזיקה פשוטה, מכה בקצה הערימה הופכת אותה על פיה, כמו מכה קטנה באמצע החיים, שמשנה את התמונה והופכת את השגרה המסודרת לכאוס. פרידה, לידה, חלום שנשבר.

רגע לפני שהגיע תורו, חבורת נערים צעדה לכיוונם. מסוג החבורות שהחברים בהם נראים בלתי מזיקים בעיניים של מבוגר, אך יכולים למרר את חייו של ילד.

אלה שההורים שלהם קראו להם 'נסיך' מהיום בו נולדו, אלה שצריכים להקטין את האחר, כדי להרגיש גדולים.

הוא הריח צרות והציע לאיתמר שיחזרו פנימה, אך איתמר סירב. בפנים מתפללים את תפילת העמידה, תפילה של שקט. איתמר לא ידע להתמודד עם השקט.

אחד הנערים הבחין בהם והצביע לכיוונם. רועי ניסה לא לנשום וקיווה שהדבר יהפוך אותו לבלתי נראה. ללא הצלחה. הם היו שלושה, הוא זיהה את יורם מהקיבוץ שלו, נער גדל ממדים ששם גיל בשיער כי ההורים שלו היו בחו"ל ולדודים שלו לא היה אכפת. יחד איתו התקרבו עוד שניים מהמושב השכן, שתי שכבות גיל מעליו, שכבת הגיל של איתמר.

"זה הילד שסיפרתי לכם עליו" אמר יורם והצביע על איתמר. אין רע בהצבעה, הצבעה לא מזיקה.

"הוא באמת נראה מצחיק", צחק הנמוך בחבורה, הכיפה מבצבצת מכיסו. מעניין אם הוא יודע לשחק כדורגל" אמר השלישי וזרק את הכדור שבידיו לכיוונו של איתמר. הכדור פגע בראשו והתגלגל בחזרה, לקול צחוקים של הנערים. איתמר נפל מברכיו והשתטח על הרצפה, מעיף את ערמת הפוגים לכל עבר.

רועי נעמד בתקיפות, רק לאחר מעשה הבין שזה לא רעיון טוב כל כך. מה הוא כבר יכול לעשות? מזל שהנערים היו שם כדי להזכיר לו את העובדה הזו.

"מה תעשה?" שאל הנמוך וניפח את חזהו אל מול פניו.

הוא ניסה לבחור מילים אבל איבד את כולן, עמידתו התקיפה התחלפה מהר בנסיגה חד צדדית.

הם צחקו והלכו משם, יורם התקרב אליו, תפס בכתפו ולחש לו: "אם תספר למבוגרים, אתה גמור".

כשהם נעלמו באופק, הוא הרשה לדמעות העצורות בעיניו לזלוג החוצה.

למה אתה בוכה?" שאל איתמר וחייד אליו, "סוף סוף הם שיחקו איתי".
הדיסוננס בין הפוגים המפוזרים על הרצפה כמו שדה קרב, לבין חיוכו האווילי של אחיו, גרם לו לבלוע את העלבון ולייבש את הדמעות. הוא קילל בליבו. אבא אסר עליו לקלל, אך לא הייתה לו גישה לליבו. לו הייתה לו גישה, היה ודאי יודע כמה בושה חש באותם רגעים. לא בגלל שלא יכול היה להגן על אחיו.
אלא כיוון שאיתמר הוא אחיו.

שנים עברו, פוגים כבר אין כי כולם במסכים, ורועי לא משחק עם איתמר, כי משחקים הם פריבילגיה לילדים.
הם היו בדרכם לראיון עבודה, השביעי במספר. איתמר אומר שהמראיינים נחמדים, מגישים לו מים וביסקוויטים בזמן שהם מראים לו את הדרך החוצה. "הפעם זה יהיה שונה", משקר רועי לאחיו ולעצמו. הפעם זו עמותה שמנהלת בית קפה קטן, הם מחפשים מלצרים כמו איתמר בשביל מענק מהמדינה. הבטיחו לו שהמשרה מובטחת, הוא רק צריך להגיע לראיון בזמן כדי להראות שהוא אחראי. משימה פשוטה, עד שהרכב הישן מחליט שהוא עבד מספיק השנה בנסיעות מאבחונים לביטוח הלאומי וחזרה. הוא נפרד מהם לשלום בחריקות וצפצופים ונשמתו עלתה השמיימה בעשן ממכסה המנוע. רועי פלט אנחה, משך את בלם היד ויצא החוצה. הוא נפנף בידיו במטרה לפזר את מסך העשן, הרים את המכסה והביט פנימה בייאוש. סבך הצינורות שהתפתל שם היה חסר היגיון והידע שלו בתחום המכונאות היה אפסי.

"אולי זה הקרבורטור" הציע איתמר, "זה תמיד הקרבורטור בסדרות טלוויזיה".
לרועי לא היה מושג מהו הקרבורטור, אבל לא היה לו נעים להודות. הוא התקשר לגרר, שאמר שיגיע בעוד שעה-שעתיים, שהם חצי שעה-שעה, וחצי איחור לראיון. זהו, אפסה כל תקווה. הוא התיישב על יד הרכב, ידיו משומנות ומצב רוחו מזופת, מכין את עצמו לתקופה נוספת בה איתמר יהיה תקוע אצלו בבית.

וולוו לבנה עצרה בחריקת בלמים על ידו, כאילו הנהג החליט לעצור ברגע האחרון. החלון ירד ופנים מוכרות ניגלו. אי אפשר לטעות. אמנם קמטים הצטברו

סביב עיניו ושיער ראשו הקריח, אבל עיניו של יורם נותרו כשהיו, חזקות, בטוחות בעצמן.

"לאן אתם צריכים?" הוא שאל בקול רך.

"זה בסדר," ענה רועי, מנסה להימנע מנסיעה ממושכת עם מי שהציק לו בילדותו, "אנחנו מסתדרים".

כשסיים את המשפט, פיצוץ קל נשמע מכיוונה של המכונית הישנה ועשן שחור היתמר מהמונע.

"אני בא איתך", אמר איתמר והתיישב ליד יורם, "אני רוצה לחיות". רועי גלגל עיניים והתיישב מאחוריהם. הוא הקריא ליורם את הכתובת והתרווח במושב העור המרופד, מקשיב בחשדנות לשיחה שהתנהלה בין השניים שמלפנים. יורם התעניין בחייו של איתמר, שאל שאלות וצחק מהבדיחות הגרועות שלו, כאילו היו חברים משכבר הימים. רועי נדהם נוכח הרגישות הרבה שהפגין יורם, שעמדה בניגוד גמור לדמות שזכר מילדותו. היה לו קשה להשלים עם המהפך שעבר הבריון השכונתי. כנראה אנשים משתנים, חשב לעצמו, ובהה מהחלון למשך שאר הנסיעה.

הם הגיעו לבית הקפה, חמש דקות מוקדם מהצפוי. יורם חיבק את איתמר ואיחל לו הצלחה בראיון. "היה נעים לפגוש אותך שוב", אמר ואיתמר חייך, כאילו נפרד מקרוב משפחה אהוב. הוא יצא מהרכב. רועי עמד לצאת אחריו, בלי לומר מילה. היה לו קשה יותר לשכוח ולכן גם לסלוח, אז הוא מיהר להימלט מהמכונית שהייתה עברו בית גידול לזיכרונות לא רצויים. רגע לפני שפתח את הדלת הוא הבחין בתמונה קטנה מונחת על דש הרכב, לא גדולה מממדיו של פוג, ממנה ניבט חיוכה של ילדה קטנה ויפה שתווי פניה העידו שהיא בעלת תסמונת דומה לזו של איתמר. יורם הבחין במבטו וחייך. הוא הרים את התמונה וקירב אותה לרועי.

"זו הבת שלי, סיגל" אמר בגאווה, "היא כל עולמי".

פיזיקה פשוטה, מכה בקצה העֶרְמָה הופכת אותה על פיה, כמו מכה קטנה באמצע החיים שמשנה את התמונה והופכת את השגרה המסודרת לכאוס.

הפוסט (שלא פרסמתי) בפייסבוק / נווה עפרוני

אפליקציה אוניברסאלית רחבת תפוצה, ולהיחשף לשלל תגובות שהיו בעיני בוטות, ואני בכוונה לא מכניס כאן ציטוטים. אין לי כוונה לדבר כאן על בעד או נגד הסוגיה המדוברת אלא על הסגנון הלא ראוי של הורים של חברים שלי, ושל אנשים שחינכו אותי במשך השנים בקיבוץ. לא משנה כמה אתה מאוכזב מההפסד, חשוב בעיני להתבטא בכבוד, ולא לבזות את שמה של קהילה שלמה בפורום רחב כמו פייסבוק!

אבקש להביע דעתי על הדיון והתגובות שקראתי בפייסבוק, בנוגע לתוצאות ההצבעה על הקמת צוות שיביא הצעה להרחבת עזרת נשים בקומה הראשונה.

התגובות נוסחו בצורה מאוד קיצונית ומכלילה, שמבטלת הרבה דברים טובים בקהילה שלנו ויוצרת בעיני הקוראים סילוף של המציאות (כמובן שברור לי שהמציאות מצטיירת שונה בעיני האנשים).

הרגשתי חוסר נחת לגלול בפייסבוק – שזו

אתכם לפעם ומואכט לפעם

מזל טוב גדול לניצן תדהר לרגל נישואיה לעוז - שיהיו לכם חיים

נפלאים יחד, באהבה, בבריאות ובשמחה.

ברכות לרונה כהן שסיימה בימים אלה שנתיים שירות לאומי ב"אלוטף"

באסף הרופא (מעון שיקומי לילדים על הרצף האוטיסטי) ומתחילה את שנת הבית שלה בגיל הרך. ברוכה השבה, רונה, ובהצלחה רבה!

לתומר עמיר, שהתגייס ביום חמישי לצנחנים, ולאביעד גורליק שמתגייס

ביום שני לגבעתי - צאו בשלום ושובו אלינו בשלום, ושיהיה בטוב ובהצלחה.

גאים בכם ואוהבים

ועדת צעירים

משולחנה של הנהלת הקהילה / שמשון גוטליב

הקורונה – סיפור שלא נגמר

להנחיות משרד הבריאות אך מעבר לכך עלינו גם לבחון את הסיכונים שקיימים מאופי חיינו המשותפים. המפגש היום-יומי הקהילתי גורם סיכון להדבקה שאותו אנחנו צריכים לקחת בחשבון כחלק מהשיקולים בדיוני צוות צח"י. בקיבוצים שיתופיים אחרים, ממה שאנחנו שומעים, כבר ננקטו צעדים בכדי להקטין את רמת החשיפה, סגירת חדר האוכל, פתיחת הבריכה רק לחברים ולתושבים ועוד. כולנו מודעים לקושי במיוחד במה שקשור לאורחים הרבים לקראת סוף החופש הגדול והצורך בהפרדה בין בעלי תו ירוק ולכאלה שאינם.

ארוחת ליל שבת

לארוחת ליל שבת בחדר האוכל היתה עדנה לתקופה קצרה. הפעלת התו הירוק צמצמה את האפשרויות ומטבע הדברים גם את מספר הסועדים. ההנחיות החדשות ידרשו מאיתנו צמצום נוסף. בעבר קבענו שבפחות מ-100 סועדים לא נפתח את חדר האוכל בליל שבת. למען הגילוי הנאות בשבת הקודמת ובשבת זו מספר הנרשמים, חברי הקיבוץ, היה קטן בהרבה ממספר זה (כ-35 חברים). בהתאם לכך בשבוע הבא לא תיפתח ההרשמה לארוחת ליל שבת בחדר האוכל. נחזור כאיש אחד, כולנו, לאכול בבית. כשתרד התחלואה והתו הירוק יהיה מאחורינו נצטרך לדון פעם נוספת בנושא פתיחת חדר האוכל בליל שבת.

בצעד יוצא דופן, הודות להתגייסות צוות המרפאה ובשיתוף פעולה עם ענף הבריאות, התקיים ביום שני החל משעות הבוקר מבצע חיסוני קורונה לבני ה-60 ומעלה. המרפאה פתחה את שעריה וצוות האחיות עם סיוע מבחוץ חיסן לאורך שעות היום 140 אנשים שהגיעו בתזמון מושלם. החיסון במרפאה נתן גם הרגשה טובה, הרגשה של בית, וגם חסך מהחברים נסיעה למוקדי החיסון של קופת חולים עם כל מה שכרוך בכך. תודה ולצוות הרפואי וכמאמר השיר: "יבנה הבית יבנה קאם".

סכנת ההדבקה

עוד באותו יום, יום שני, קיבלו ההורים של הילדים בבית התינוקות הודעה שעליהם לבוא ולאסוף את ילדיהם ולהיכנס מיידית לבידוד בשל חשיפה למטפלת מחוסנת שנדבקה בקורונה. המעבר היה חד אבל לא היתה ברירה. הדבר חייב להיכנס לבידוד ולנוהל בדיקות קורונה. כולנו תקווה שעד סוף השבוע, לאחר בדיקה נוספת יתברר שכולם יצאו בבדיקה השנייה שליליים ונוכל לנשום לרווחה.

היערכות מחודשת

בשל העלייה בתחלואת הקורונה עומדות להיכנס הגבלות חדשות. נצטרך לבחון את הדברים ולראות כיצד אנחנו מיישמים את ההנחיות ואף מעבר לכך. כולנו מחויבים

לקראת החגים

כולנו שומעים את החדשות. יהיה סגר או לא יהיה סגר? כל זה ידרוש מכולנו היערכות מיוחדת. דבר אחד בטוח וזה שנבנה סוכות. השנה בניית הסוכות בבתי הקומתיים לא תהיה כבשנים קודמות מכיוון שלא ניתן יהיה להקימן על משטחי הדשא החדשים. אחד הפתרונות יהיה לאתר מיקומים במרחבים הצמודים במרחק הליכה סביר מהבית. נסייע במה שאפשר אבל אנחנו קוראים לדיירי הקומתיים כבר עכשיו ל"חשוב סוכות" ולהיערך.

תפילות החגים וסדרי הארוחות בחגים בחד"א ידונו בהמשך בצח"י קורונה. בהתאם להערכת המצב תתקבלנה ההחלטות ואנחנו נערכים לכל מצב.

אספת חברים

במוצאי שבת תתקיים אספת חברים שבחלקה הראשון, בשל אופי הדיון, תהיה ללא השתתפות בזום. לקראת פתיחת חלקה השני של האספה לשידור זומי יישלח מסרון והחברים יוזמנו להצטרף לאספה.

בחלקה הראשון של האספה תובא הצעה להשקעה של המדגרה במבנה של מדגרת הסבתות, שמזה כחצי שנה אינו פעיל לאחר שבמשך שנים רבות היה מושכר למדגיר אחר. יש לנו עניין להפוך את המבנה למשאב ייצור של מדגרת הפטם וזה דורש השקעה כספית בלתי מבוטלת.

בנוסף האספה מתבקשת לאשר כניסה לשותפות עסקית בתחום השדות הסולאריים.

בשנים האחרונות השימוש באנרגיית השמש הולך ותופס תאוצה ויעידו על כך כל הגגות שהותקנו עליהם פלטות סולאריות. אנחנו רואים כאן הזדמנות עסקית שאי"ה תניב הכנסות. בשונה מהפעמים הקודמות שאישרנו הפעם מדובר על ניצול קרקע לבניית השדה הסולארי (פרטים באספה).

חלקה השני של האספה יוקדש למה שרבים כבר מחכים לו -- וזה אישור של אבן דרך שנייה במסגרת פרויקט הבנייה. מינהלת הבנייה והמזכירות ממליצות לאספה לאשר את התחלת הביצוע של אבן דרך שנייה שבמסגרתה ייבנו עד 52 דירות. באספה תוצג תוכנית ראשונית לשלבי הבנייה השונים באבן הדרך השנייה ולוח זמנים משוער לכל שלב.

לסיום ולקראת השנה החדשה. השבוע נשלח מסרון בקבוצת גד"שמיטה בזו הלשון: בשעה טובה קיבלנו היתר מכירה על הגד"ש, המטע והכרם". יישר כוח!

עם סגירת "שולחנה" נמסר לי שהקורונה מצליחה לחדור גם את חומת פעילות המשקית. **וזו לשון ההודעה שקיבלתי:** "לצערנו הקורונה הגיעה למחוזותינו. אנו מבקשים ומצפים מכל מנהלי הפעילות ומשאר החברים לגלות משנה זהירות ולנקוט בכל האמצעים ע"מ שנוכל לשמור על כושר הייצור שלנו ועל שגרת החיים שלנו"

תכניות קיץ תשפ"א (הכל, כמובן, בכפוף להנחיות הקורונה)

- ✓ ביום רביעי, י' באלול, 18/8 בשעה 16:00 ובשעה 19:00 במשטח - **סדנת גלידות עם קורין גרין**. הכנת גלידות איכותיות בטקסטורות שונות בטעמים נפלאים. הרשמה בלוח המודעות.
- ✓ ביום רביעי, י"ז באלול, 25/8 - **אירוע סיום החופש הגדול** – משעה 16.30.
- המשך קיץ מהנה ובריא, ועדת התרבות

הודעה מצוות המרפאה

לציבור החברים!

החל מיום ראשון ה-15/08 המרפאה עוברת לעבוד במתכונת של חמישה ימי עבודה בתוספת פעמיים בשעות אחר הצהריים. להלן פירוט שעות העבודה במרפאה:

18:00-14:00	13:00-07:00	יום ראשון
15:00-14:00	13:00-07:00	יום שני
15:00-14:00	08:30-07:00 13:00-10:00	יום שלישי
18:00-14:00	13:00-07:00	יום רביעי
15:00-14:00	13:00-07:00	יום חמישי

דוא"ל המרפאה mrkyavne@clalit.org.il עומד לרשותכם 24 שעות לבקשות של אישורי מחלה, בקשות לחידוש מרשמים ולכל שאלה ובקשה אחרת.

שבת פרשת "שופטים" - אחות חירום.

טלפונים חשובים: אחות חירום 4000/050-6998317, איחוד הצלה 1221

ביום שישי ה-13/08 – גלית

שעות קבלה של ד"ר מיטל דיטש בשבוע הבא במרפאה:

יום א' בין השעות 13:00-09:00. יום ג' בין השעות 13:00-10:00. יום ה' בין השעות 13:00-11:00

בדיקות דם - יש לתאם תור מראש מול המרפאה.

אנחנו כאן לכל שאלה,
בריאות לכולם,
צוות המרפאה.

מדדיקות את החיפוש
:🔍

יש לך בבית בגד יפה וחגיגי שלא נגעת בו בשנה האחרונה?
מה ששוכב אצלך בארון יהיה אוצר למישהי אחרת!

☀️ בגד שאתן ממש

אוהבות, אבל לא
לובשות יותר, וחבל
שיישאר סתם
בארון...

☀️ בגד שיכול להתאים

לחג/שבת, ולא
מתאים לחיפושית של
ליאורה.

☀️ המכירה תתקיים

אצלנו, במרכז יום.

כל ההכנסות ייתרמו
לארגון בת מלך.

מכירה של -
בגדים ואקסטריז מקסימים יד 2, קפה ומאפה, עציצים,
עונות ועוגיות עבודת יד של חברותינו, אוויות אלול עם הנגיזות בצי הוודיה

ערב שכולו בשבילך
כל ההכנסות יתרמו לארגון בת מלך

ביום רביעי כ"ד אלול 1/9
בשעה 20:00
במרכז יום

*בשעה 22:00 סליחות בהובלת קמה מרמור
סנה פיני, רחלי ויצמן, אושר בנדב, סליה גולדנברג, ליאורה גליק
רני ששון, שושני זלקינד, עפרה גוסליב, אניסל עופרין, רני יעקבי ועודת חרות

המקום שבו אָנו צוֹדְקִים / יהודה עמיחי

אָבֵל סְפָקוֹת וְאֶהְבוֹת עוֹשִׂים

אֶת הָעוֹלָם לְתַחִיחַ

כְּמוֹ חֶפְרָפְרָת, כְּמוֹ חֶרֶשׁ

וּלְחִישָׁה תִשְׁמַע בְּמִקּוֹם

שְׁבוּ הָיָה הַבַּיִת

אֲשֶׁר נִחְרַב

על השירים: יצחק ברוכי

מִן הַמִּקּוֹם שְׁבוּ אָנוּ צוֹדְקִים

לֹא יִצְמָחוּ לְעוֹלָם

פְּרָחִים בְּאֶבֶב

הַמִּקּוֹם שְׁבוּ אָנוּ צוֹדְקִים

הוּא רָמוּס וְקִשָּׁה

כְּמוֹ חֶצֶר

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, טליה גולדנברג, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישביין.